

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra FRA DEN GAMLE FABRIK

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II*, 1905-, s. 55. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bergsøe02-shoot-idm140504745746128/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II

hende, forgæves raabte jeg hendes Navn. Hun aabnede Porten, og da jeg kom ud paa Gaden, var hun forsvunden.

Fra den Dag kom Johanna kun sjældent over i Fabrikkens vidtløftige Gaarde, og naar hun kom, havde jeg en Følelse af, at det mere var for Fabrikkens Skyld end for min. Ogsaa hendes Væsen begyndte at forandre sig. Hun blev mere stille, mere alvorlig, og naar jeg spurgte, hvad der fejlede hende, svarede hun altid, at hendes Moder var syg. Selv havde jeg Fornemmelsen af, at der laa noget imellem os, uden at jeg dog bestemt kunde angive, hvori dette bestod; thi havde hun kysset mig, syntes jeg ogsaa, at jeg kunde kysse hende. Flere Gange havde jeg i Sinde at spørge hende derom; men hver Gang jeg vilde begynde derpaa, stod Kysset for mig som en Brøde, som et Tyveri, jeg havde begaaet, og hvor det ikke kunde hjælpe at give det stjaalne tilbage. Saaledes kom det ikke til nogen Forklaring, men Tiden gik, og ofte syntes jeg, at det egentlig var denne, som tog hende fra mig. Mig paavirkede den ikke. Jeg stod i Stampe og blev hverken større eller mindre; Johanna syntes derimod at blive større for hvert Besøg, hun gjorde. Hendes lysegule Krøller blev mere og mere brune, hendes runde Ansigt mere ovalt, Blikket saa forstandigt og klogt, at jeg ofte havde Møje med at finde det oprindelige igen. Saa kom Sommerferien og lagde en bred Kløft imellem os, og da jeg kom tilbage, fortalte Jomfru Mortensen, at nu var Fru Theil død, og at Johanna skulde ud til en Præst paa Landet for at konfirmeres.

Da den sorte Ligvogn holdt uden for Trinitatis Kirke, og Jomfru Mortensen talte Kareterne, der strakte sig næsten lige til Hørkræmmerens Port — da tænkte jeg paa den milde, ranke Frue, paa den bløde, forunderlige Stemme, og mit Hjerte var nær

ved at briste af Sorg og Længsel. Men da de gri-bende Sørgetoner i Livjægerens Korol brusende og sitrende strømmende ind i vor øde Dagligstue, da det mørke Tog langsomt bevægede sig forbi og endelig tabte sig i det fjerne, da var det, som bar man af min Glæde til Graven — „Langt, langt herfra!“ klang det i smeltende Toner. Jeg brast i en krampagtig Graad, men Jomfru Mortensen smækkede Vinduet haardt i og sagde: „Det er ogsaa noget at flæbe for! — Den Vej skal vi jo alle. Hun maa takke sin Gud i sin Grav for saadan en Ligvogn!“

Nogle Dage efter saa' jeg Johanna. Hun gik med sin Fader under Armen og var klædt i sort fra Top til Taa. Hun nikkede venlig til mig, og Hørkræmmeren klappede mig paa Kinden og sagde: „Ja, nu rejser Hanne, lille Viggo.“ — Lille Viggo! — Ja, der laa hele Hemmeligheden. Johanna var jo næsten en Dame; det var ubegribeligt, at jeg ikke havde set det før. Jeg ilede hjem, kastede mig over mine Bøger og slugte med en næsten hævngerig Glæde det dobbelte Pensum af Madvigs Grammatik. Jeg vilde være Student! — dertil behøvedes jo rigtignok endøen nogle Aar — men saa vilde jeg gaa med Studenterhue og Lorgnet ligesom Hr. Halle, og saa vilde jeg fri til Johanna. Bare hun vilde vente saa længe!

Dageene gik — der gik hele to Aar, i hvilke jeg ikke saa' noget til hende. „Saadan en moderløs Tøs bliver jo bare fordærvet her i Byen,“ sagde Jomfru Mortensen. Men Billedet af min Barndoms Veninde voksede og forskønnedes med hver Eksamen jeg tog. Jeg bar det stille og hemmeligt hos mig som et dejligt Digt, hvorpaa Tiden engang skulde bringe Løsning, og kun den Tanke, at en anden kunde komme og tage hende fra mig — kun den kunde bringe mig til Fortvivlelse. Olsens tabte Digt,